

ДЯКУЮ...

Сьогодні великий день. Ми вдячні за нього прадідам та пробабусям. Жахлива звістка "Початок війни" змусила їх в одну мить подорослішати, стати мужніми та відважними.

Мій прадідусь із початком війни, не вагаючись, в свої вісімнадцять років одним із перших записався добровольцем. Він був статним міцним парубком, і його взяли на есмінець — це такий швидкісний маневренний корабель, який призначений для боротьби з підводними човнами та літальними апаратами. Спочатку він був матросом, але згодом став торпедистом. Він розповідав: про розвідувальні операції, як вони проводили; про те, як не раз були в бою, як жага перемоги долала жах смерті в серці; як синє тихе море з блакитним небом в одну мить із підходом ворога перетворювалось на чорне палаюче.

Мій прадідусь пройшов усю війну, має багато відзнак, одна з яких — "За відвагу". Він був незламним патріотом своєї Батьківщини, завдяки якому сяє сьогодні мирне сонце на небі.

Я вдячна також моїй прабабусі. У ті часи німці з сіл забирали до концтаборів людей. Мою прабабусю відірвали від сім'ї в чотирнадцять років. Дорогою вона намагалася втекти, але їй це не вдалося. У концтаборі їх примусово змушували працювати, виготовляти снаряди. Моя прабабуся та інші, ризикуючи своїм життям, робили так, що ці снаряди не вибухали. На початку німці не розуміли, чому не вибухали, але коли дізналися, розстріляли дуже багато робітників. Але патріотів не міг зупинити ані полон, ані страх смерті, вони продовжували свою справу.

Завдяки незламності, вірі й міцності усіх людей того часу, які вели боротьбу з ворогом і на полі бою, і в полоні, і в лікарнях, і в тилу, ми завдячуємо нашим життям.